

[e3kH9g5EDNI](#)

ماهه است که تبلیغات کرکننده و عوامفریبانه پیرامون «انتخابات» جاری است و برای فریب ملت باغ های سرخ و سز نشان داده می شود که گویی با سرانجام رسیدن آن درهای بهشت به روی کشور باز خواهد شد. از نهادهای دولتی و غیر دولتی چون «فیفا» و «تیفا» گرفته تا کاندیدان و یک جمع به اصطلاح «تحلیلگر» و «کارشناس سیاسی» دالرگیر امریکا همه بر این طبل می کوبند. اما درین میان رسانه های افغانستان و بخصوص همانهایی که تمویل شده امریکا اند بیش از دیگران برای ترور اذهان عامه و نشاندن سیاه به جای سفید نقش ادا نمودند. با همین تبلیغات گول زنده بود که موفق شدند تعدادی از مردم به جان رسیده از وضعیت حاکم را به امید تغییری پای صندوق های رای بکشانند. ولی شاخ به شاخ شدن های کاندیدان و اسناد فراوان از همین اکنون به میزان بیسابقه تقلب و زورگویی در انتخابات سخن گفته تبلیغات گول زنده شان را خنثی ساخته است.

به نظر من این مسخره ترین و کاذب ترین انتخابات جهان است. چنانچه در گذشته نیز گفته ام باز تکرار می کنم که اولاً انتخابات در یک کشور اشغال شده با یک دولت فاسد و پویشالی و حاکمیت تفنگسالاران و جنایتکاران معلوم الحال هرگز نمی تواند با ابتدایی ترین اصول دموکراتیک همخوانی داشته باشد. ثانیاً در کشوری که فساد و مافیای همه ارکان جامعه را بدست دارند سخن از انتخابات شفاف زدن خودفریبی ای بیش نیست. اسم همچو نمایشات مسخره را بهتر است «انتخابات» بگذاریم. کاندیدان هم تمامی شان چهره های منفور و آزمایش شده و خودفروشی بودند که کوچکترین امید تغییر از آنان نمی توان داشت.

قضاوت این است که نه این انتخابات ها تمثیل کننده اراده واقعی مردم است و نه کمیسیون های برگزارکننده مستقل اند زیرا در قدم نخست این سفارت امریکا در کابل است که در پس پرده با دیدارهای مکرر با کاندیدان و مقامات نتیجه را سرو سامان می دهند. در انتخابات ۲۰۰۹ همه به خاطر داریم که با وجود تقلب بیش از یکونیم میلیون رای، کرزی برنده اعلان گردید. اما بعداً رابرت گیتس در کتابش دست داشتن مقامات امریکایی در طراحی انتخابات را فاش نمود و بر همگان معلوم شد که عملاً رای مردم در آن انتخابات پشیزی ارزش نداشت و معاملات پس پرده کار خود را کردند. کرزی به جای محاکمه مسئولین کمیسیونهای انتخاباتی، سلاطین تقلب هر یک داوود نجفی زاده را وزیر ترانسپورت و عزیزالله لودین را رئیس کمیسیون مبارزه علیه فساد ساخت. در انتخابات کنونی نیز خود کمیسیون معترف است که حدود سه هزار کارمندش در تقلب های گسترده دست داشته اند، ولی آنان به کار شان ادامه خواهند داد.

در انتخابات ۲۰۰۹، دکتر رمضان بشردوست قبل از کاندیداتوریش به ملاقات من آمد که بحث های جدی باهم داشتیم. من به وی گفتم که از همین اکنون باخت شما را تسلیم می گویم چون می دانم که امریکا هرگز یک انسان سالم و ملی را اجازه نخواهد داد که برنده گردد ولو تمام ملت به وی رای دهد و انتخابات در کشور اشغال شده را یک نمایش نامیدم. آن زمان بحث هایم برای آقای بشردوست قابل قبول نبودند و تاکید داشت که انتخابات شفاف خواهد بود و او یاما بگرید یا بخندد، کسی را که مردم رای داد برنده خواهد شد.

خوشبختانه تجربه عملی ۲۰۰۹ بسی چیزها را به آقای بشردوست نیز روشن ساخت و اینبار قبل از

دیگران به مردم اعلام نمود که انتخابات را تحریم نمایند چون همانی را که کاخ سفید بخواهد برنده خواهد شد ولو یک رای آورده باشد. او شعار داد که «رای از شما، انتخاب از اوپاما» که با واقعیت تلخ جامعه ما کاملا همخوانی دارد.

انتخابات در طول سیزده سال گذشته به حربه‌ای تبدیل شده در دست اشغالگران امریکایی و دست‌نشانندگان شان تا به دولت ضد مردمی خویش صیغه قانونی دهند. اما هرکدام از کاندیدان برنده اعلان گردد وضعیت ابتر جامعه ما تغییری نخواهد کرد و فساد، بی‌ثباتی، فقر، بدبختی و چپاول ادامه خواهد داشت. در انتخاباتی که جنایتکاران پلیدی چون سیاف، عبدالمللہ، دوستم، قطب‌الدین هللال، انوری، سرور دانش، اسماعیل خان، محقق و نظایر شان راه داده شوند، آن را فقط می‌توان لجن‌پاشی بر دموکراسی نامید و بس. با سواستفاده از مقوله‌های دموکراتیک و راه اندازی «انتخابات» های مافیایی، امریکا و نوکرانش دموکراسی را مثل بسی مقوله‌های دیگر بین مردم ما بدنام و بی‌اعتبار می‌سازند.

تازمانی که کشور ما استقلال ندارد و مافیا و خونخواران جنگسالار و طالب بر فضای تیره‌اش سایه افکنده، افغانستان هرگز یک انتخابات واقعی نخواهد داشت. آنچه زیر نام انتخابات صورت می‌گیرد نشان‌دهنده یک مزدور امریکا بجای مزدور دیگر است تا به سلطه امریکا و چاکرانش مشروعیت بخشد. و هر مزدوری که جانشین کرسی گردد، وضعیت فاجعه‌بار افغانستان ادامه خواهد یافت مگر اینکه مردم ما با پرچم استقلال، آزادی، دموکراسی و عدالت اجتماعی به سلطه اشغالگران خارجی و غداران داخلی پایان بخشند.